

**Oponentský posudek na rigorózní práci
Mgr. Daniela Zemana na téma:
„Internetová kriminalita“**

7. března 2013

Úvodem svého posudku musím uvést, že tuto rigorózní práci jsem přečetl jedním dechem. Rigorózní práce nejenom shrnuje nejnovější poznatky týkající se internetové kriminality, ale ještě navíc je podává velice příjemným způsobem tak, že je čtivá. Nemohu si však odpustit poznámku na okraj týkající se výskytu gramatických chyb. Mám za to, že by práce byla ještě čtivější, kdyby gramatické chyby (které bohužel nejsou ojedinělé) neobsahovala.

Nyní však k obsahu této práce. Autor práce velmi správně ihned v úvodu poznamenává, že počítačovou kriminalitu není a nebude možno vymýtit, když informační a komunikační technologie mají výrazný náskok před právem. Myslím si, že toto je velmi trefné konstatování, přičemž se obávám, že pomyslné nůžky mezi pokrokem v informačních a komunikačních technologiích a právem se budou dále rozevírat. Autor toto nepřímo dokazuje v kapitole věnující se způsobům páchaní kybernetické kriminality (kapitola 5). Tento přehled považuji za velice přínosný a odvážím se tvrdit, že by měl být součástí metodických pomůcek pro vyšetřování internetové kriminality.

Autor práce neopomněl vymezit pojmy, což zejména s ohledem na téma, kterému se v práci věnuje, je více než na místě. Byť internetová kriminalita je páchána velice často, tak k jejímu odhalování dochází zřídkakdy, což ostatně sám autor ve své práci přiznává. Z tohoto hlediska je tedy dobré, že jsou vymezeny základní pojmy a s těmi je následně pracováno.

Kladně hodnotím obsah kapitoly 3, kde se autor zabývá specifiky kybernetické kriminality a jejich subjektů. Velice trefně působí poznámka na str. 11 poslední odstavec hovořící o tom, že v souvislosti s tímto druhem kriminality se orgány činné v trestním řízení zpravidla musí spoléhat na posudky znalců. Část věnovaná motivům pachatelů této trestné činnosti (str. 13) patří ke zdařilým zejména z toho hlediska, že možná orgánům činným v trestním řízení (potažmo celé společnosti) pomůže proniknout do myšlení pachatelů této trestné činnosti a tím možná i do způsobu, jak takovou trestnou činnost odhalovat.

Autor ve své práci nevynechal ani otázku legislativy a úpravy v mezinárodních smlouvách. Každou skutkovou podstatu rozebírá zvlášť, přičemž mám za to, že vyčerpал všechny trestné činy, které lze spáchat po internetu. Naproti tomu jsem v práci postrádal, a je to zřejmě jediná věc, která v práci absentuje, úvahu o tom, jakým způsobem mohou orgány činné v trestním řízení spolupracovat v rámci mezinárodní justiční spolupráce při vyšetřování této trestné činnosti. De lege ferenda bych přivítal úvahu nad tím, jakým způsobem by se případně mezinárodní justiční spolupráce měla rozvinout, popř. jakým způsobem by bylo vhodné modifikovat mezinárodní smlouvy tuto spolupráci upravující. Mám zde totiž za to, že nutně bude třeba pracovat s pojmem státní suverenity.

Autor se neomezil pouze na trestněprávní dopady internetové kriminality, ale v části práce pojednává i o doménových jménech, ochranných známkách v nekalé soutěži (a případném trestně právním postihu, přičemž neponechává stranou ani restituce zajišťující správu internetu).

S povděkem jsem uvítal, že autor práce tuto oživuje nejenom praktickými příklady, ale fakta doplňuje psychologickými úvahami. Mám tudíž za to, že autor práci zpracovával s jistým nadhledem a s využitím znalostí z různých oborů, což se na práci pozitivně projevilo, a tuto hodnotím jako zdařilou a jsem tudíž ochoten přivítat oči i nad častějšími gramatickými chybami.

Během ústní obhajoby navrhuji, aby se autor zamyslel nad otázkou efektivní mezinárodní justiční spolupráce při potírání internetové kriminality.

V závěru konstatuji, že práci považuji za velmi zdařilou, splňující všechny požadavky kladené na rigorózní práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

JUDr. Pavel Zeman